

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ตัว ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๒๔ วันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๕๓

Dharma@Hand Lite
www.DliteMag.com

...เพราะพอใจเป็นดาวประดับดิน
จึงสุราจันต์เกิดไฉนลิ้มแล้ว
แหม่ได้ดั้นดวงสว่างไสวฟ้า
ก็งดงามสมตำดาวบนดิน

ภาพปกโดย veerasak <http://veerasak.multiply.com/>
นิตยสารโดย พินธารว

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกล่ตัว ฉบับที่ ๒๔ การณยฆาต	3
สารสองใจ อภัยทาน	9
โหรา (ไม่) คาใจ รักกแท้ (ไม่) แพ้ญาติ	13
กว่าจะถึงฝั่งธรรม หลวงปู่เทสก์ เทสรสสี - เผชิญภัยในชีวิตพรหมจรรย์	16
เทศนาพาสรวล ๒	20
ดั่งตฤณวิเศษนา อยากเวียนวายตายเกิดแบบมีสัมมาทิฐิไปทุกชาติ	22
ดั่งตฤณพจนนา ๕	23
กระปุกอมสิน กองทุนหุ้นแต่ละกอง แตกต่างกันหรือไม่ และเลือกอย่างไรดี	24
มานมนตรา ฉบับที่ ๑๙	27
ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๔	34

ฉบับที่ ๒๔ การณยฆาต

จากใจ ม.ก.ใกล้สัก
Lite Talk

ข่าวเพิ่งออกมาเมื่อเร็ว ๆ นี้ว่า
ฮอลแลนด์กำลังจะเป็นประเทศแรกในโลก
ที่เสนอกฎหมายให้สิทธิผู้สูงอายุ ๗๐ ปี
ได้จบชีวิตตัวเองด้วยการใช้ยาอย่างถูกต้อง
ในการควบคุมดูแลของแพทย์

นั่นหมายความว่าคนอยากตายกำลังจะมีสิทธิ
เป็นการตายอย่างถูกต้องตามกฎหมาย
และถูกต้องตามหลักการแพทย์ที่ให้ "ไปอย่างสบาย" ด้วย

ว่ากันว่านี่ถือเป็นครั้งแรกของโลก
และมีสิทธิชัดเจน
หรือรื้อฟื้นการถกเถียงกันเรื่องการทำการณยฆาต
ซึ่งเคยเป็นข่าวเด่นประเด็นร้อนอยู่ช่วงหนึ่ง
พอซาไปก็ทำท่าจะได้กลับมาใหม่คราวนี้

คนดีอยู่ แนนอนครับ ฟังแล้วว้าก หรือไม่ก็วิตันที
ไม่ได้นะ จะทำแบบนั้นไม่ได้ มันเป็นเรื่องผิด
แต่คนกำลังปะแงบบๆ ทรมาณอยู่ทุกลมหายใจ
เงยหน้าจากเตียงมาถามว่าทำไมถึงผิด
ทำไมถึงต้องให้ฉันทน
คนที่ยังดีอยู่คงได้แต่ยืนยันกระดาษาเดี่ยวว่า
มันผิด มันไม่ได้ อย่าทำ ถ้าทำก็ต้องถูกฉันท่าและละ

จริงๆ เราเฝ้าแต่มาเถียงกันว่าได้หรือไม่ได้
ผิดหรือถูก ควรหรือไม่ควร
แต่เราไม่ได้ให้เหตุผลอย่างคน "มีความรู้จริง"
เหตุใดไม่ตอบให้ได้ว่าทำไมการฆ่าตัวตายถึงผิด

ทางพุทธเราก็มีความเห็นอกเห็นใจ
กับคนป่วยที่ทรมานกับภาวะใกล้ตายแบบผิดปกติเหมือนกัน
มีพระรูปหนึ่งชื่อฉันทะ อาพาธอย่างรุนแรง
ทนทุกข์เวทนาทางกายไม่ได้ ก็ใช้ศาสตราฆ่าตัว
มีคนไปทูลพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็บอกว่าอย่าไปวิพากษ์วิจารณ์
พระฉันทะไม่ได้ฆ่าตัวตายหวังภพภูมิ
ไม่มีความอาลัยไยดีในชั้นธัมมเป็นทุกข์นี้
ท่านเห็นชั้นเป็นของอื่น ของไม่เที่ยง ไม่ใช่ตนอยู่
จึงจากไปอย่างองค์อรหันต์ ไม่ใช่จากไปอย่างคนที่จะไปเป็นทุกข์

แต่เวลาคนเราทรงจำกันอย่างไม่รู้
ก็จะพูดเหมือนกันหมดแบบถอดคำจากพิมพ์เดียวกัน
คือถ้าฆ่าตัวตาย จะต้องฆ่าตัวตายอีก ๕๐๐ ชาติ
ไม่รู้เอามาจากไหน แค่อวดรู้ว่าเป็นไปไม่ได้
เพราะถ้าเป็นความจริง การฆ่าตัวตายแต่ละครั้ง
จะเป็นชนวนให้ฆ่าตัวตายซ้ำ ๕๐๐ ครั้งไม่รู้จบรู้สิ้นไปเรื่อย ๆ นะสิ

ท่าทีของการตอบคำถามแบบพุทธ
จำเป็นต้องมีหลักการ มีเหตุผลในแบบของพระพุทธเจ้า
และพระพุทธเจ้าก็ทรงชี้ให้ดูที่จิต
หากจิตดี จิตสดใส จิตสว่าง ทางข้างหน้าก็สว่าง
แต่หากจิตแย่ จิตหม่นหมอง จิตมืดมัว ทางข้างหน้าก็มืด
สรุปง่าย ๆ คือก่อนตายจิตเป็นอย่างไร
ผู้ตายย่อมไปสู่ภาวะสว่างอันสอดคล้องกันอย่างไม่ต้องสงสัย
(จิตเต อสงกิลิญฺเฐ สัคคิ ปาฏิกงฺขา
เมื่อจิตไม่เศร้าหมอง สัคคิเป็นอันหวังได้
จิตเต อสงกิลิญฺเฐ ทุกฺคิ ปาฏิกงฺขา
เมื่อจิตเศร้าหมองแล้วทุกฺคิเป็นอันต้องหวัง)

กับคนอยากฆ่าตัวตาย
ท่าทีแบบพุทธคือต้องถามให้เขารู้ตัวว่า
มีดีอะไรไปตายบ้าง?
ก่อนนอนสั่งให้ฝันดีได้ไหม?
นั่งเฉยๆสั่งให้สงบระงับจากความฟุ้งซ่านได้ไหม?
เห็นภาพน่าตกใจแล้วสั่งใจให้วางเฉยเป็นอุเบกขาได้ไหม?

นึกถึงเรื่องน่าคับแค้นตัวเองให้อภัยเด็ดขาดได้ไหม?

ถ้าเรื่องง่ายๆขณะมีชีวิต

ยังไม่อาจสั่งจิตให้ไม่เศร้าหมอง ไม่เป็นอกุศล

ก็อย่าเพิ่งหวังจะไปตั้งจิตให้เป็นกุศล

กับเรื่องยากๆที่ต้องเผชิญขณะใกล้ตายเลย

ความตายเป็นของยากนะครับ

มันยิ่งกว่าคุณบังคับตัวเองว่าไม่เอาฝันร้าย

หลับแล้วจะให้เกิดแต่ฝันดี

อย่างนั้นยังง่ายกว่าหลายร้อยหลายพันเท่า

ส่วนกรรมของผู้ทำการุณยฆาตเป็นนิตยนั้น

ให้ผลอย่างไรอย่ารอดูชาติหน้า

เรามาวិเคราะห์ วิจัย หาหลักฐานเป็นเหตุเป็นผลกัน

ถามเขาว่าในระยะยาว ทำหลายครั้งแล้วจิตใจเศร้าหมองลงไหม?

รู้สึกเกี่ยวกับผิดชอบชั่วดีน้อยลงไหม?

จิตใจโหดเหี้ยมเห็นการฆ่าฟันเป็นเรื่องธรรมดาขึ้นไหม?

ถามแบบเอาคำตอบจริงๆ

เราจะได้อาคำตอบนั้นแหละเป็นตัวชี้

ว่าการุณยฆาตเป็นสมควรหรือไม่ควร

เพราะการุณยฆาตต้องมีคนลงมือ

หรือพูดง่ายๆว่าหาคนช่วย

ประกอบกรรมเป็นเพศฆาตเรื่อยๆนั่นแหละ

สำคัญคือถ้าจะเอาเป็นคำตอบมาตรฐาน

ต้องไม่มีการมาด่ากันด้วยเหตุคือความเชื่อ

เราต้องถกกันด้วยเหตุคือหลักฐาน

เหมือนกับการเถียงว่าชาติหน้ามีจริงไหม

แม้แต่เอาความเชื่อมาจัดข้อกัน

อีกก็ร้อยก็พันปีก็ไม่จบ

ถ้าเชื่อว่ามี ก็เอาหลักฐานมาแสดง

ว่าด้วยเหตุผลอย่างนี้

ด้วยข้อพิสูจน์อย่างนี้ จึงน่าจะเชื่อว่ามี

ในทางกลับกัน ถ้าเชื่อว่าไม่มี

ก็ต้องเอาหลักฐานมาแสดง

ว่าด้วยเหตุผลอย่างนี้
ด้วยข้อพิสูจน์อย่างนี้ จึงน่าจะเชื่อว่ามี

เราเกิดมาบนความไม่รู้ ไม่เข้าใจ
วิธีเดียวที่จะรู้และเห็นใจกัน
คือเราต้องเห็นเหตุผลที่แท้จริง
ไม่ใช่เอาแต่เห็นเหตุผลของกิเลส
เรื่องของชีวิตนั้น
แต่แต่ละคนมีสิทธิ์ที่จะมองตามใจ
แต่ไม่มีสิทธิ์ที่จะบังคับโลกให้เห็นสิ่งที่เรามอง
ถ้าเข้าใจแบบถึงใจจริง
โลกจะสงบจากวิวาทะอันไร้หลักการครับ

ดังตฤณ
เมษายน ๕๓

เรื่องน่าทึ่งใจระจำคม

เนื่องในวโรกาสวันคล้ายวันสถาปนา
สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
เป็นปีที่ ๒๑ ในวันที่ ๒๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๓
คอลัมน์ "สารส่องใจ" ขออัญเชิญธรรมะจากพระนิพนธ์ในสมเด็จพระสังฆราชฯ
มาเป็นแนวทางให้ทุกท่าน สามารถวางใจต่อเรื่องราวน่าขัดเคืองทั้งหลายได้อย่างถูกต้อง
ในตอน "อภัยทาน" ค่ะ (-/-)

อากาศร้อน สถานการณ์บ้านเมืองก็ร้อน +_+!
ก่อนที่จะเครียดกันไปมากกว่านี้
ขอเชิญคุณผู้อ่านแวะรับรอยยิ้มพร้อมสาระกันได้
ที่คอลัมน์ "เทศนาพาสรวล"
สรรหามาเล่าโดย "คุณอารมณ์ ดี (^_____^)" ค่ะ

สำหรับชาวพุทธแท้ที่รู้โทษภัยของสังสารวัฏว่าน่ากลัวเพียงใด

การเวียนว่ายตายเกิดไปเรื่อยๆ ย่อมไม่ใช่เรื่องน่าปรารถนา

กระนั้น ก็ยังมีข้อสงสัยว่า

หาก "อยากเวียนว่ายตายเกิดแบบมีสัมมาทิฐิไปทุกชาติ" นั้น เป็นไปได้หรือไม่?

พบคำตอบได้ที่คอลัมน์ "ดังตฤณวิสนา" ฉบับนี้ค่ะ

ว่ากันว่า องค์ประกอบของความรักนั้น

นอกจากประกอบด้วยคนสองคนที่รักกันแล้ว

ยังต้องรวมถึงครอบครัวของทั้งสองฝ่ายด้วย

แล้วถ้ามีปัญหาเกี่ยวกับญาติของคนรัก จะหาทางออกอย่างไร

คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้

"คุณ Aims Astro" มีคำแนะนำดีๆ สำหรับคุณสะใภ้ญาติไม่ปลื้ม

ในตอน "รักแท้ (ไม่) แพ้ญาติ" ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

เนื่องจากคุณแม่ชื่อน้อย หรือคุณแม่ชีพิมพา วงศาอุดม แห่งวัดหินหมากเป้งท่านได้ละสังขาร

Dlitemag จึงขอเชิญชวนคุณผู้อ่านร่วมบุญดังต่อไปนี้ค่ะ (-/-)

๑. ร่วมบุญในงานสวดพระอภิธรรม หรือเป็นเจ้าภาพในงาน

ตั้งแต่วันที่ ๑๔ เม.ย. - ๘ พ.ค. ๒๕๕๓ (ฉาปนกิจวันที่ ๙ พ.ค.)

สามารถโอนเงินผ่านบัญชีนี้ค่ะ

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา

สาขา อำเภอศรีเชียงใหม่

ชื่อบัญชี วัดหินหมากเป้ง

เลขที่ ๐๗๐-๑-๑๒๖๒๒-๗

๒. พิมพ์หนังสือ "เรื่องของ คุณแม่ชีพิมพา วงศาอุดม"

จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม เพื่อใช้แจกในงาน

เขียนโดยพระอาจารย์ไพฑูรย์ เจ้าอาวาสปัจจุบันของวัดหินหมากเป้ง

ราคาต่อเล่มประมาณ ๑๘ บาท

๓. สร้างเมรุลอย โดยพระและเณรท่านจะเป็นผู้สร้างเองทั้งหมด

สิ่งที่เราจะร่วมทำบุญกันคือ คำวิสาข อุปกรณ และดอกไม้

สำหรับ ๒ ข้อหลัง

สามารถโอนเงินได้ที่บัญชีนี้

และจะปิดรับภายในวันศุกร์ที่ ๒๓ เม.ย.นี้เท่านั้นค่ะ

ธนาคารกสิกรไทย

สาขากนพัฒนาการ

บัญชี กระแสรายวัน

ชื่อบัญชี กนิษฐาวิริยา ต.สุวรรณ

เลขที่ ๐๘๑-๑-๐๕๘๓๘-๖

ขออนุโมทนากับทุกท่านที่ร่วมบุญด้วยนะคะ (-/-)

ขอให้ทุกท่านเจริญในธรรมเช่นเดียวกับคุณแม่ชีน้อย

และเห็นแจ้งในธรรมะของพระพุทธองค์ในเร็ววันค่ะ

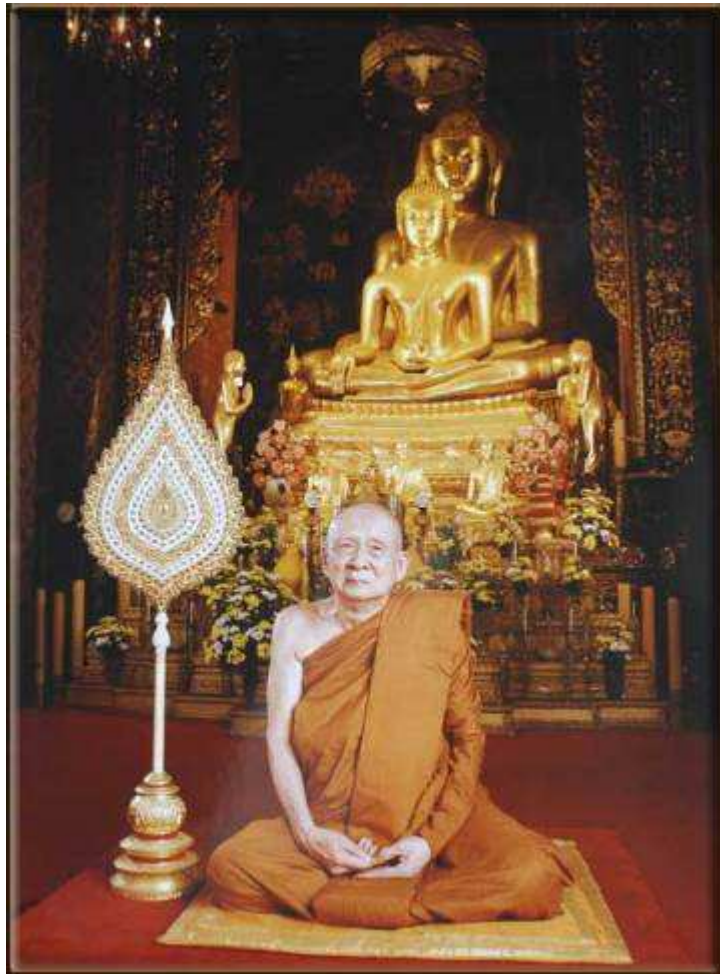
อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://bit.ly/9jYCwI>

อภัยทาน

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
ทรงฉาย ณ พระอุโบสถ วัดบวรนิเวศวิหารฯ
ที่มา http://www.sangharaja.org/html/somdet_Rank.asp

อนึ่ง การรู้จักขอโทษนั้นเป็นมารยาทอันดีงามสำหรับตัวผู้ทำเอง
และเป็นการช่วยระงับหรือช่วยแก้โทสะของผู้กระทบกระทั่ง ให้เรียบร้อยด้วยดี ได้ทางหนึ่ง
หรือจะกล่าวว่าการขอโทษคือการพยายามป้องกันมิให้มีการผูกเวรกัน ก็ไม่ผิด
เพราะเมื่อผู้หนึ่งทำผิด อีกผู้หนึ่งเกิดโทสะ
เพราะถือความผิดนั้นเป็นความล่วงเกินกระทบกระทั่งถึงตน

แม้ไม่อาจแก้โทษะนั้นได้ ความผูกโกรธหรือความผูกเวรก็ย่อมมีขึ้น
ถ้าแก้โทษะนั้นได้ก็เท่ากับแก้ความผูกโกรธหรือผูกเวรได้
เป็นการสร้างอภัยทานขึ้นแทน อภัยทานก็คือการยกโทษให้
คือการไม่ถือความผิดหรือการลวงเกินกระทบทกระทั้งว่าเป็นโทษ

อันอภัยทานนี้เป็นคุณแก่ผู้ให้ ยิ่งกว่าผู้รับ
เช่นเดียวกับทานทั้งหลายเหมือนกัน
คืออภัยทานหรือการให้อภัยนี้
เมื่อเกิดขึ้นในใจผู้ใด จะยังจิตใจของผู้นั้นให้ผ่องใส
พ้นจากความก্লุ้มรุมบดบังของโทษะ

อันใจที่แจ่มใส กับใจที่มีดมัว ไม่อธิบายกันน่าจะทราบกันอยู่ทุกคน
ว่าใจแบบไหนที่ยังความสุขให้เกิดแก่เจ้าของ ใจแบบไหนที่ยังความทุกข์ให้เกิดขึ้น
และใจแบบไหนที่เป็นที่ต้องการ ใจแบบไหนที่ไม่เป็นที่ต้องการเลย

ความจริงนั้น ทุกคนที่สนใจในการบริหารจัดการ
จะต้องสนใจอบรมจิตให้รู้จักอภัยในความผิดทั้งปวง ไม่ว่าผู้ใดจะทำแก่ตน
แม้การให้อภัยจะเป็นการทำได้ไม่ถนัดสำหรับบางคนที่ไม่เคยอบรมมาก่อน
แต่ก็สามารถจะทำได้ด้วยอบรมไปที่ละเล็กละน้อย
เริ่มแต่ที่ไม่ต้องฝืนใจมากนักไปก่อนในระยะแรก
ตัวอย่างเช่น เวลาขึ้นรถประจำทางที่มีผู้โดยสารคอยขึ้นรถอยู่เป็นจำนวนมาก
หากจะมีผู้เบียดแย่งขึ้นหน้าหึ่งๆ ที่ยืนอยู่ข้างหลัง
ถ้าเกิดโกรธขึ้นมาไม่ว่าน้อยหรือมาก ก็ให้ถือเป็นโอกาสอบรมจิตใจ
ให้รู้จักอภัยให้เขาเสีย เพราะเรื่องเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องที่ควรถือโกรธกันหนักหนา
เป็นเรื่องเล็กน้อยเหลือเกิน ควรจะอภัยให้กันได้
แต่บางทีถ้าไม่ตั้งใจคิดเอาไว้ก็จะไม่ทันให้อภัย
จะเป็นเพียงโกรธแล้วจะหายโกรธไปเอง

โกรธแล้วหายโกรธเอง กับโกรธแล้วหายโกรธเพราะให้อภัย ไม่เหมือนกัน
โกรธแล้วหายโกรธเองเป็นเรื่องธรรมดา
ทุกสิ่งเมื่อเกิดแล้วต้องดับ ไม่เป็นการบริหารจัดการอย่างใด
แต่โกรธแล้วหายโกรธเพราะคิดให้อภัยเป็นการบริหารจัดการโดยตรง
จะเป็นการยกระดับของจิตให้สูงขึ้น ดีขึ้น มีค่าขึ้น

ผู้แลเห็นความสำคัญของจิตจึงควรมีสติทำความเพียร

อบรมจิตให้คุ้นเคยต่อการให้อภัยไว้เสมอ
เมื่อเกิดโทสะขึ้นในผู้ใดเพราะการปฏิบัติล่วงล้ำก้ำเกินเพียงใดก็ตาม
พยายามมีสติพิจารณาหาทางให้อภัยทานเกิดขึ้นในใจให้ได้
ก่อนที่ความโกรธจะดับไปเสียเองก่อน
ทำได้เช่นนี้จะเป็นคุณแก่ตนเองมากมายนัก
ไม่เพียงแต่จะทำให้มีโทสะลดน้อยลงเท่านั้น
และเมื่อปล่อยให้ความโกรธดับไปเอง ก็มักหาดับไปหมดสิ้นไม่
เถ่าถ่านคือความผูกโกรธดับไปเอง ก็มักหาดับไปหมดสิ้นไม่
เถ่าถ่านคือความผูกโกรธมักจะยังเหลืออยู่
และอาจกระพือความโกรธขึ้นอีกในจิตใจได้ในโอกาสต่อไป

ผู้อบรมจิตให้คุ้นเคยอยู่เสมอกับการให้อภัย
แม้จะไม่ได้รับการขอขมา ก็ยอมอภัยให้ได้
ในทางตรงกันข้าม ผู้ไม่เคยอบรมจิตใจให้คุ้นเคยกับการให้อภัยเลย
โกรธแล้ว ก็ให้หายโกรธเอง แม้ได้รับการขอขมาโทษ ก็อาจจะไม่อภัยให้ได้
เป็นเรื่องของการไม่ฝึกใจให้เคยชิน

อันใจนั้นฝึกได้ ไม่ใช่ฝึกไม่ได้
ฝึกอย่างใดก็จะเป็นอย่างนั้น
ฝึกให้ดีก็จะดี ฝึกให้ร้ายก็จะร้าย

สัตว์ป่าที่ดุร้ายยังเอามาฝึกให้เป็นไปตามความต้องการของผู้ฝึกได้
เช่น ช้างก็ยิ่งเอามาฝึกให้ลากขงได้
เสือ หมี สิงโต ก็ยิ่งเอามาฝึกให้เล่นละครสัตว์ได้
ไม่ต้องพูดถึงสัตว์เลี้ยง เช่น สุนัขที่ฝึกให้เลี้ยงเด็กได้
ช่วยจับผู้ร้ายได้ นำทางคนตาพิการก็ได้
แล้วทำไมใจของมนุษย์แท้ๆ ที่ประเสริฐกว่าสัตว์ทั้งหลาย
จะฝึกให้เป็นไปตามปรารถนาต้องการไม่ได้
การฝึกสัตว์ทั้งหลายดังกล่าวแล้ว
ผู้ฝึกต้องใช้ความมานะพากเพียรเป็นอันมากกว่าจะได้รับผลสำเร็จ
การฝึกใจก็ต้องใช้ความมานะพากเพียรอย่างยิ่งเช่นเดียวกัน
จึงจะปรากฏผลประจักษ์แก่ใจตนเองเป็นลำดับ เป็นขั้นไป

คัดจาก "ความสุขหาได้ไม่ยาก"

พระนิพนธ์ในสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก

เนื่องในวโรกาสวันคล้ายวันสถาปนาสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
เป็นปีที่ ๒๑ ในวันที่ ๒๑ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๓

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก
จงอำนวยการให้ทรงมีพระพลานามัยสมบูรณ์ เจริญพระชนมายุยิ่งยืนนาน
เสด็จสถิตเป็นสิริมงคลแก่เหล่าพุทธบริษัทตลอดกาลนานเทอญฯ

ควรมีควรแล้วแต่จะโปรด

เกล้ากระหม่อม/เกล้ากระหม่อมฉัน

ทีมงานนิตยสารธรรมะใกล้ตัว ฉบับலைท์

ร่วมลงนามถวายพระพรได้ที่

<http://www.sangharaja.org/93Years/blessSomdet.asp>

รักแท้ (ไม่) แพ้ญาติ

โธมัส (ไม่) ดาใจ

โดย Aims Astro

ถาม – ดิฉันทะเลาะกับพี่น้องของสามีบ่อย และสามีก็มักเข้าข้างญาติตัวเอง ทำเหมือนไม่เห็นคุณค่าของดิฉันเลย เบื่อและน้อยใจจนอยากจะเลิกกับเขา แต่ว่าก็สงสารลูก ไม่รู้จะอย่างไรดีค่ะ

คำถามนี้ต้องตอบแบบตลกผลึกความคิดจากลูกค้าหลายๆ ท่าน ได้ความว่าก่อนแต่งงานคิดว่าความรักสำคัญมากที่สุด แต่พอใช้ชีวิตคู่แล้วถึงค้นพบว่ามันมีอย่างอื่นที่รองๆ ลงไปมาบั่นทอนความรู้สึกระหว่างกัน ปัญหาหนึ่งก็คือเรื่องญาติพี่น้อง ซึ่งถ้าบริหารจัดการความรู้สึกไม่ดี ก็ทำให้ความรักลดลงไปได้เหมือนกันค่ะ

เขียนมาถึงตรงนี้ ก็คิดถึงที่รุ่นพี่ท่านหนึ่งเคยบอกเล่าเมื่อร่วมสิบปีก่อนว่า การแต่งงานมีองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งคือ “เขารักครอบครัวเรา เรารักครอบครัวเขา ครอบครัวเรารักเขา ครอบครัวเขารักเรา” ตอนนั้นดิฉันฟังแล้วก็พยักหน้าหงึกๆ เข้าใจได้พอสมควร พอมาตอนนี้รับรู้เรื่องราวของลูกค้าแล้วก็เห็นว่าจริงแท้แน่นอนนะเนี่ย นอกจากคนสองคนที่รักกันแล้ว ผู้ที่แวดล้อมรายรอบอยู่ก็มีอิทธิพล จนบางครั้งชี้เป็นชี้ตายให้ชีวิตคู่ได้เลยก็ยังมี

แล้วทำอย่างไรจึงจะมีความสุขกับคนรอบข้างได้ตามสมควรถึงมากที่สุด จนทำให้ชีวิตรักของเราที่คนสองคนใจตรงกันอยู่แล้ว (แต่ก็ไม่วายทะเลาะกันเพราะคิดเห็นไม่ตรงกัน ไหนยังจะเรื่องอื่นๆ อีก) ได้แข็งแกร่งเพราะแรงสนับสนุน ไม่ใช่อ่อนแอลงเพราะแรงต้านจากญาติพี่น้อง ว่าแล้วก็ขอให้ลองอ่านเรื่องราวต่อไปนี้ดูนะคะ ^^

ลูกค้าหญิงท่านหนึ่งมาปรึกษาเรื่องชีวิตคู่ ว่าไม่รู้จะอยู่หรือจะไปดี วิเคราะห์จากดวงแล้วเห็นว่ายังไปต่อได้อยู่ ถึงจะมีทัศนคติที่ต่างกันบ้างกับคุณสามี ยังมีลูกแล้วยังต้องคิดให้ดี ถ้าไม่ได้เกิดจากพฤติกรรมสาธอนหรือสามะเลเทเมา ก็ให้อภัยแล้วไปต่อดีกว่า ลูกค้าเล่าว่าทะเลาะกันเพราะญาติผู้ใหญ่ของสามีเสียชีวิต แล้วเธอก็ถูกคนในครอบครัวเขาใส่ไฟว่าไม่สนใจดูแล แต่คิดว่ามีเบื้องหลังคือผลประโยชน์ทางธุรกิจที่ญาติสามีอยากได้ ฟังเธอเล่าแล้วดิฉันก็บอกไปว่า “คุณก็อย่าไปโมโหพูดตอกใส่หน้าเขาไปว่า ‘มาว่าฉันแบบนี้ได้ยังไง ฉันถูกใส่ร้าย เธอหุบเขาเข้าข้างแต่ญาติตัวเอง’ ก็แล้วกัน” ลูกค้าตอบ “ทำไปแล้วค่ะ ตอนนี้แยกบ้านกันอยู่” (Y_Y)

ตรงนี้ต้องทำความเข้าใจกันก่อนว่า “ถ้าสามีพูดให้ฟังเฉยๆ นี่ก็แปลว่าอยากให้ข้อมูลว่ามีคนพูดถึงภรรยา

ว่ายังไบบ้าง แต่ยังไม่ได้ฟันธงลงไป ไม่อย่างนั้นจะไม่เอามานอกเรา การรับมือคือต้องนิ่งแล้วปฏิเสธไป รวมทั้งชี้แจงในประเด็นที่ถูกเข้าใจผิด ไม่ควรใช้อารมณ์เกรี้ยวกราด เพราะจะทำให้สามีเข้าใจไปเลยว่าเราเป็นพวกชอบใช้อารมณ์ นิสัยไม่ดี อย่างที่ญาติบอกจริงๆ ด้วย ตรงนี้เขาจะประจักษ์ในโทษะของภรรยาด้วยตัวเอง ในขณะที่ฝ่ายหญิงจะเข้าใจว่า 'เขาเชื่อญาติ แล้วมาหาว่าเรานิสัยไม่ดี' (ทั้งๆ ที่เราเพิ่งอาละวาดเขาไปแป๊บๆ นี่แหละ - -) เรื่องมันเป็นอย่างนี้" มาถึงตรงนี้ลูกค้าก็ดูเข้าใจเรื่องมากขึ้นค่ะ

จากคำบอกเล่าที่ว่าเรื่องราวความขัดแย้งเกิดขึ้นเพราะเรื่องเงิน เมื่อตรวจสอบดูแล้วพบว่าเธอเป็นคนเอาการเอางาน อยากรู้ความมั่นคงในชีวิต ในขณะที่ยังมีหนี้สินอยู่ ก็พยายามทำมาหากินเพื่อปลดภาระให้ได้ ซึ่งเป็นเรื่องน่าชื่นชม แต่ก็ห่วงว่าชีวิตคู่จะล่มสลาย ทั้งที่ยังรักสามีและอยากรักษาครอบครัวเอาไว้ ดิฉันจึงตั้งคำถามไปว่า "ถ้าคุณเป็นญาติของสามี จะรักสะใภ้คนนี้ไหม" ลูกค้าเริ่มอารมณ์ดีขึ้น หัวเราะก่อนจะตอบว่า "ก็คงไม่รักหรอกค่ะ" ดิฉันอธิบายว่าที่ถามแบบนี้เพื่อช่วยให้คุณมองตัวเองผ่านสายตาของคนอื่น จะได้รู้ว่าทำไมใครสักคนไม่ชอบขึ้นหน้าเรา ถ้าญาติสามีไม่ได้ผิดปกติ เป็นคนธรรมดาๆ มันต้องมีเหตุที่ทำให้ศรัทธาไม่กินกัน

ดังนั้นถ้าอยากจะยุติปัญหาลง ก็เริ่มต้นจากตัวคุณเองที่ควรขอโทษสามีที่ใช้อารมณ์ เพราะตรงนี้ผิดจริงๆ ส่วนเรื่องอื่น ถ้าคิดว่าตัวเองไม่บกพร่องอะไร ก็ยังไม่ต้องขอโทษ เพราะนอกจากจะผิดศีลข้อ ๔ แล้ว น้ำเสียงยังจะสื่อถึงความไม่จริงใจให้เขาจับได้อีกต่างหาก **ชีวิตคู่ไม่ใช่เรื่องของการถือศักดิ์ศรี จะนั้นไม่ต้องรอให้สามีเริ่มก่อน ไม่ใช่คุณเป็นฝ่ายจ้อแล้วถือว่าแพ้ แต่เป็นการชนะที่ลิ้มรสชาติตัวเองนั่นต่างหากค่ะ** ^^v

ลูกค้าบอกว่าที่ผ่านมาเธอยอมเหนื่อยเพื่อความมั่นคงของครอบครัว ซึ่งเมื่ออ่านดวงแล้วก็ทั้งเห็นใจและเข้าใจจึงบอกไปว่า "รู้ไหมว่าคนเราหาเงินเพื่ออะไร จริงๆ แล้วเราหาเงินเพื่อความสุข เพราะคิดว่าถ้าฐานะมั่นคงแล้วจะสบาย ถ้ามีบ้าน รถ ที่ดิน กิจการส่วนตัวแล้วจะเป็นสุข ทุกคนทำอะไรก็ตามเพื่อหาความสุขทั้งนั้น ตอนนี้ถึงจะยังมีหนี้ แต่คุณก็มีทรัพย์สินมากกว่าเดิม รวยกว่าเมื่อก่อนอีกแต่ทำไมไม่เห็นมีความสุขขึ้นเลย" ลูกค้าตอบว่า "จริงนะคุณเอม เมื่อก่อนเราจนกว่านี้ แต่มีความสุขกว่านี้จริงๆ"

เล่าให้เธอฟังว่าบางคนติดหนี้ยืมสินตอนวัยเกษียณ ยังกินอ้วนนอนหลับ ฟังเทศน์ฟังธรรม ตามรู้ดูกายดูใจตัวเองไป ทำมาหากินใช้หนี้ไป มีชีวิตแบบคนทุกข์น้อย แต่บางคนเงินทองกองเต็มตัก แต่เป็นโรคซึมเศร้าเพราะสามีทอดทิ้ง สมบัติที่มีช่วยอะไรไม่ได้เลย ถึงมีเงินซื้อข้าวกินแต่ใจเหี่ยวแห้ง ของอร่อยพิเศษแค่ไหนก็กินไม่ลง ถ้าความสุขของคุณคือการมีครอบครัวที่อบอุ่น หากการแบ่งปันผลประโยชน์ไปบางส่วนที่ไม่ถึงขนาดทำให้เราเดือดร้อน จะทำให้สยบปัญหาบางเรื่องได้ ทำให้ไปว่าสงเคราะห์ญาติจะดีกว่าไหม เพราะหลายคนมีเงินและอยากจ่ายเพื่อความสุข แต่กลับทำไม่ได้ ถ้าคุณสละเพื่อความสุขได้ ก็ทำไปเถอะ เข้าใจดีว่าคุณเหนื่อย รับภาระ หนี้สินก็ยังมีย แต่เปิดศึกสองด้านไปทำไม แกมคนที่ทะเลาะด้วยคือสามีซึ่งก็เป็นคนที่คุณรักแท้ๆ ถึงแม้เวลาแห่งความ

มันคงต้องเนิ่นนานออกไปบ้าง แต่การก้าวเดินช้าลงสักนิดแต่อบอุ่นขึ้น เป็นทางเลือกที่ดีกว่าจริงๆ สำหรับชีวิตคู่และสำหรับลูกนะคะ (^_^)

การขัดแย้งเรื่องเงินๆ ทองๆ กับญาติสามี เป็นอีกปัญหาหนึ่งของชีวิตคู่ เรื่องนี้มีมาตั้งแต่โบราณกาลแล้วค่ะ ว่าแล้วก็ขอหยิบยกโอวาท ๑๐ ประการ ที่ธรรมชัยเศรษฐีบิดาของนางวิสาขาได้มอบให้ก่อนที่จะธิดาจะออกเรือนไป "แม่ ธรรมดาหญิงที่อยู่ในสกุลพ่อผัวแม่ผัว ไม่ควรนำไฟภายในออกไปภายนอก, ไม่ควรนำไฟภายนอกเข้าไปภายใน, พึงให้แก่คนที่ให้เท่านั้น, ไม่พึงให้แก่คนที่ไม่ให้, พึงให้แก่คนที่ให้ทั้งที่ไม่ให้, พึงนึ่งให้เป็นสุข, พึงบริโภคให้เป็นสุข, พึงนอนให้เป็นสุข, พึงบำเรอไฟ, พึงอบน้อมเทวดาภายใน" ในบทความนี้ขอขยายความเฉพาะโอวาทข้อที่ว่า "พึงให้แก่คนที่ให้ทั้งที่ไม่ให้" ซึ่งนางวิสาขามหาอุบาสิกาท่านว่าไว้ดังนี้ค่ะ "ก็แลคำว่า 'ควรให้แก่คนที่ให้ทั้งที่ไม่ให้' นี้ เศรษฐีกล่าวหมายความว่า 'เมื่อญาติและมิตรยากจนมาถึงแล้ว, ชนเหล่านั้น อาจจะใช้คืน หรือไม่อาจก็ตาม, ให้แก่ญาติและมิตรเหล่านั้นนั้นแหละ ควร.' "

(อ่านเพิ่มเติมได้ที่ <http://84000.org/tipitaka/attha/attha.php?b=25&i=14&p=8>)

ความรักเป็นเรื่องของคนสองคนแต่ชีวิตคู่เป็นเรื่องของสองครอบครัว การเลือกแต่งงานกับใครสักคนก็เหมือนซื้อหนึ่งแถมหนึ่ง ได้ตัวเขามา แล้วก็ได้ญาติเขาด้วย เสียไม่ได้หรือกนะคะ ถ้าทัศนสัยของเรา กับญาติเขาเข้ากันได้ก็หมดปัญหา แต่ถ้ามีทัศนะที่ไม่สอดคล้องกัน ก็คงต้องประนีประนอมและมีอภัยทานให้อีกฝ่ายไป เพื่อรักษาครอบครัวประดับประดองนาวารัก ให้เล่นโต่ลมผ่านคลื่นผ่านมรสุมไปได้สำเร็จนะคะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ

<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี - เภสิญภัยในชีวิตพรหมจรรย์

ภาวะกิจวัตร

โดย เทียบธลี

ภาพประกอบจาก

<http://www.dhammadjak.net/forums/viewtopic.php?f=38&t=19628&st=0&sk=t&sd=a&start=15>

พระราชนิเวศรังสีคัมภีร์ปัญญาวิศิษฎ์ (หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี)

เป็นพระสงฆ์ผู้ได้รับการถวายนามว่า "วิสุทธิเทพผู้ส่องประทีปแห่งลุ่มน้ำโขง"

ท่านเข้าสู่ร่มเงาพระศาสนาตั้งแต่อายุยังน้อย

โดยเมื่ออายุได้ ๑๔ ปี ได้พบและติดตามรับใช้หลวงปู่สิงห์ ขนดยาคโม

ผู้เปรียบดั่งแม่ทัพใหญ่แห่งกองทัพพระกรรมฐานสายพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต

หลวงปู่เทสก์ได้บรรพชาเป็นสามเณร ต่อมาอุปสมบทเป็นพระภิกษุ

ท่านได้รับการสั่งสอนอย่างใกล้ชิดจากพระอาจารย์มั่น

เมื่อครั้งที่ท่านอาจารย์ใหญ่จำพรรษาอยู่ทางภาคเหนือ

ซึ่งหลวงปู่เทศก์ได้บันทึกเรื่องราวไว้ในอัตตโนประวัติ

"นับว่าเป็นโชคดีของเราที่ได้อาจารย์ผู้อบรมเช่นนั้นให้แก่เรา
เราเข้าใจว่าท่านอบรมลูกศิษย์ผู้เช่นอย่างเราคงจะหาโอกาสได้น้อย
เพราะบุคคลและสถานที่โอกาสเวลาไม่อำนวยเช่นนั้น
ถึงแม้ท่านจะอำนวยพรให้เราอยู่ในฐานะธรรมทายาท
เราก็ไม่เคยจะลืมตัวและยอมรับเลย"

จากความข้างต้นจะเห็นได้ว่า ท่านมีความนอบน้อมถ่อมตนอย่างยิ่ง
ซึ่งความสนิทสนมใกล้ชิดนั้นเกิดจากบุญกรรม
ดังที่พระอาจารย์มั่นเคยกล่าวกับท่านว่า "เธอเคยเกิดเป็นหลานเราที่กรุงศรี
จะนั้นเธอจึงดีดั่งไม่ค่อยจะฟังเรา และสนิทสนมกับเรายิ่งกว่าใคร"

แม้ว่าหลวงปู่จะบวชตั้งแต่ยังเป็นสามเณร
แต่ก็ยังไม่วายที่จะมีภัยมาตุคามเข้ามารบกวน ดังที่ท่านได้เขียนเล่าเรื่องไว้
"เรื่องทั้งหมดนี้ก็เพื่อเป็นประโยชน์แก่ท่านผู้บวชเพื่อรักษาซึ่งพรหมจรรย์
อันจะสืบศาสนาของพระพุทธเจ้าต่อไป"

จากอัตตโนประวัติของท่าน ทำให้ทราบว่ามีภัยมาแผ้วพานอยู่หลายคราว
แต่ไม่เคยสำเร็จเลยแม้สักครั้ง

"หากเราไม่สนใจเพราะเรามุ่งมั่นอยู่แต่ในธรรมวินัยคำสอนของพระ พุทธเจ้า
เห็นมาตุคามเป็นภัยของพรหมจรรย์อย่างเดียว"

แต่มีอยู่เหตุการณ์หนึ่งซึ่งท่านลิขิตไว้
ว่าเป็น "เหตุการณ์อันน่าหวาดเสียวที่สุดในชีวิตพรหมจรรย์"
เรื่องราวเกิดขึ้นในสมัยที่ท่านอุปสมบทได้ไม่นานนัก
ด้วยความมั่นใจจะลึกถึงบุญคุณผู้อื่น
ในยามกลางคืนถ้ามีเวลาว่างท่านจะพาเด็กๆ ซึ่งเป็นลูกศิษย์
ไปเยี่ยมเยียนบรรดาโยมอุปัฏฐากซึ่งได้เกื้อกูลกันมา
มาวันหนึ่งท่านและลูกศิษย์ขึ้นไปบนบ้านของโยมนางหนึ่ง ซึ่งอยู่กับลูกเล็กๆ
และได้สนทนาปราศรัยตามประสาของคนที่เคยพบบ่อยกัน

"แต่ไหนแต่ไรมาไปทีไรแก้มักถามเสมอว่า เราอยากสึกไหม

เราคนใจซื่อแล้วก็ซื่อาย จะบอกทุกครั้งว่า ไม่
แล้วก็พูดเรื่องธรรมะธรรมโมเรื่อยไป”

มาครั้งนี้โยมรายนี้ก็ถามแบบเดิมอีก และเล่าเรื่องความรักในอดีตของตน
นอกจากนั้นบอกด้วยว่าสามีที่แต่งงานกันก็เพราะญาติๆ ช่วยจัดการให้
จึงอยู่กันไปอย่างที่ไม่รู้ว่าจะเลิกกันวันไหน

"เราก็นั่งฟังเฉยๆ โดยถือว่าคนคุ้นเคยกัน พูดกันโดยความสุจริตใจ
แต่แปลกที่กิริยาของแกที่กระเถิบเข้ามาใกล้ทุกที
แสงได้หรือจนจะดับแหล่งไม่ดับแหล่ง บอกให้เชย แกก็ยิ้มๆ เฉยๆ”

หลวงปู่ซึ่งในขณะนั้นเป็นพระหนุ่มก็เริ่มใจไม่ตี จากทั้งกิเลสที่เข้ามาจุโจม
ทั้งความกลัวบาป ทั้งความกังวลว่าจะจะมีผู้รู้เรื่องอันเป็นอกุศลนี้
ทำให้พูดอะไรไม่ถูกไปหมด ข้างฝ่ายโยมนั้นแทบไม่มีสติแล้ว
ต้องลุกไปต้อนน้ำล้างหน้า แล้วก็กลับเข้ามาคุยใหม่อยู่หลายครั้ง
แต่กลับเข้ามาที่ไรก็นั่งใกล้ท่านเข้าไปทุกที

"เราใจไม่ดี มันงมมันไปหมด ทำให้เราหงุดหงิดรำคาญ จึงลากลับวัด
ที่ไหนได้ มองดูเด็กที่ไปด้วย นั่งฟังฝ่าหลังแล้ว
แกขอร้องให้เรานอนพักที่บ้านด้วย เข้าจึงกลับ
เรายังงงใหญ่พร้อมด้วยความกระดากใจเอามาก ๆ ที่เดียว
เราบอกให้ปลุกเด็ก ครั้งที่สองจึงยอม
เด็กตื่นแล้ว เราสองคนกับเด็กเดินลงบันไดบ้านด้วยความมึนงง
และอายแก่ใจตนเองมาก กลัวหมู่เพื่อนแลครุบาอาจารย์จะรู้เข้าด้วย”

ท่านบันทึกถึงเหตุการณ์หลังจากกลับถึงวัดไปด้วย ความว่า

"ถึงวัดราวเที่ยงคืน แล้วปรารภถึงเรื่องนั้นว่า
อะไรหนอๆ ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น นอนไม่หลับจนสว่าง
เป็นอันว่าเราตลอดปลอดภัยพ้นอันตรายมาได้อย่างปาฏิหาริย์”

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในคราวนี้นั้น ท่านได้เขียนไว้อย่างน่าสนใจว่า

"จะเป็นเพราะเราไม่สนใจในเรื่อง โลกียวิสัย หรืออีกที่เขาก็มักเรียกกันว่า โง่ ก็ได้

แต่เราก็ยอมเป็นคนโง่ในเรื่องพรรคนั้นแล้ว จึงยอมสละชีวิตออกบวช
แล้วก็บวชอย่างชนิดที่ยอมถวายชีวิตเพื่อบูชาพระพุทธศาสนาเอาจริง ๆ ด้วย
อนึ่งหากเราไม่โง่ เช่นนั้นก็ดี หรือบุญกุศลของเราไม่ช่วยค้ำจุนไว้ก็ดี
และเราไม่ยอมสละชีวิตเพื่อบูชาพระศาสนาก็ดี
บ้านนี้ตัวเราคงจะเป็นมูลเหี่ยวมูลกาไปแล้วแต่นานก็ได้”

ด้วยความเคารพในพระธรรมวินัยของพระพุทธองค์
ด้วยความเป็นพระสงฆ์สาวกผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ
หลวงปู่เทศก์ เทสรังสี จีฬพจกภยมาตุคาม
ครองเพศพรหมจรรย์อันบริสุทธิ์ トラบวาระสุดท้ายแห่งธาตุขันธ์

หมายเหตุ

เนื่องในวาระครบรอบวันคล้ายวันเกิดปีที่ ๑๐๘ ของหลวงปู่เทศก์ เทสรังสี
ในวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ ทีมงานนิตยสารธรรมะใกล้ตัว ฉบับலைท์
ขอน้อมกราบหลวงปู่ผู้เป็นเณรานุของของโลก ด้วยความเคารพสูงสุด 🙏

เอกสารประกอบการเขียน

"อดีตโนประวัติพระราชา นิโรธรังสีคัมภีร์ปัญญาวิศิษฎ์" ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้พิมพ์พระราชทาน
ในงานพระราชทานเพลิงศพพระราชนิโรธรังสีคัมภีร์ปัญญาวิศิษฎ์ (เทศก์ เทสรังสี) ณ เมรุวัดหินหมากเป้ง
๒๕๓๙

"พระพุทฺธคเจติยฺ์ เจติยฺ์แห่งพระอรหันต์" ธรรมบรรณาการเนื่องในงานฉลองพระพุทฺธคเจติยฺ์ เจติยฺ์แห่งพระ
อรหันต์ และ ในงานบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายครบรอบวันมรณภาพปีที่ ๔๗

พระ สุทธิธรรมรังสีคัมภีร์เมธาจารย์ (ท่านพ่อลี ธมฺมธโร) ๒๒ - ๓๐ เมษายน ๒๕๕๑

"ประวัติพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺตเถระ ฉบับสมบูรณ์" พิมพ์ครั้งที่ ๒ ไม่ระบุปีที่พิมพ์
โดย พระเทพเจติยาจารย์ (หลวงพ่อวิริยังค์ สิรินฺธโร)

"พระครูวิเวกพุทธกิจ หลวงปู่ใหญ่เสาร์ กนฺตสีโล พระปรมาจารย์ใหญ่ฝ่ายพระกรรมฐาน" โครงการ
หนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๕ โดย ปฐมและภัทรา นิคมานนท์ ฉบับพิมพ์เมื่อธันวาคม ๒๕๔๖.

"พระราชนิโรธรังสีคัมภีร์ปัญญาวิศิษฎ์ หลวงปู่เทศก์ เทสรังสี" โครงการหนังสือบูรพาจารย์ เล่ม ๑๐ โดย
ปฐมและภัทรา นิคมานนท์ ฉบับพิมพ์เมื่อสิงหาคม ๒๕๕๒.

เว็บไซต์

<http://www.dharma-gateway.com>

เทศนาพาสรวล ๒

เทศนาพาสรวล

สรรหามาเล่าโดย **อารมณ์ดี (^_____^)**

หนาวลมหม่นผ้า หนาวฟ้าผิงไฟ

(อ่านแล้วเก็บมาเล่าจาก "หลวงปู่เจี๊ยะ จุนโท พระผู้เป็นดังผ้าขี้ริ้วห่อทอง ฉบับสมบูรณ์")

เรื่องราวเกิดขึ้น เมื่อหลวงปู่เจี๊ยะต้องเข้าโรงพยาบาล ซึ่งห้องพักผู้ป่วยติดแอร์
เนื้อความตามหนังสือมีอยู่ว่า...

"พอตกยามค่ำคืน แอร์ที่ห้องพยาบาลมันหนาว

ท่านจะบอกพระที่อุปัฏฐากบ่อยๆ ว่าหนาวเว้ยๆ

แล้วท่านก็พูดเป็นกลอนว่า "หนาวลมหม่นผ้า หนาวฟ้าผิงไฟ"

แล้วพระรูปหนึ่งก็พูดเล่นกับท่านแกล้งแหย่ว่า "ถ้าหนาวหัวใจจะปู้"

"หนาวหัวใจ ต้องไปแม่สอด"

พระรูปนั้นอายม้วนหน้าแดง เพราะตัวท่านเองไปเที่ยวภวาวนาทางภาคเหนือ

เคยแอบชอบสาวมูเซอ กะเหรี่ยง เกือบเอาตัวไม่รอด

เกือบจะได้ถอดผ้าเหลืองทั้งเป็นลูกเขยกะเหรี่ยงมา แล้ว"

เล่นไล่จับ

(เก็บมาฝากจากพระธรรมเทศนา ของหลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชฺโช

สวนสันติธรรม อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี)

ตอนหลวงพ่อดีๆ นะ หลวงพ่อดีเป็นเด็กเจ้าเล่ห์ แต่ชาญฉลาดในธรรมะ

นี่ ต้องบอกอย่างนี้นะ เจ้าเล่ห์พิลึกเลย อันนี้พูดเขี้ยวตัวเองหน่อย

เดี๋ยวเพื่อนๆ มันมาเรียนที่หลังมันจะว่าเรา

หลวงพ่อดีเล่นไล่จับกับเพื่อน หลวงพ่อดีจับมันก่อน

เอ็งหนีนะ ถ้าเข้าจับตัวเอ็งได้ เอ็งต้องเป็นคนไล่

มันก็วิ่งหนีไป เราก็วิ่งไปจับมัน

ทำไมเราเลือกไล่จับก่อน แรงยังดี ไข่ม้อย
เรายังแรงดีอยู่ ไส้จับมัน ยังพอมีโอกาส
ถ้าเราเหนื่อยสักๆ แล้วคงจับมันยาก
เพราะฉะนั้นเราไล่ก่อน จับได้แล้ว เอ้า เอ็งเป็นคนไล่
พอมันไสนะ หลวงพ่อไม่รังให้เหนื่อยหรอก หลวงพ่อเดินสบายๆ
มันโดดตะครุบมือเราปั๊บเลย จับตัวเองได้แล้ว! ทำเสียงดังเขี้ยว
เฮ้ย จับตัวข้าไม่ได้หรอก เอ็งจับมือ
มันงง เอ้ย รวบเอาทั้งแขนเลยคราวนี้
เอ็งจับแขนวะ ไม่ได้จับตัว
มันรัดเราทั้งตัวเลยนะ รัดเอวเลย นี่ ได้ตัวเอ็งแล้ว
บอก เอ็งจับเอว
มันสรุปอย่างเดียว ไข่ม้อยโกง! (โยมฮาทั้งศาลา)
แน่ะ เสียหาย แหม่ อุดสาห์แสดงธรรมะให้ฟัง ฮะๆ (หลวงพ่อบ้า)
บอกเราไข่ม้อยโกง ก็จริงๆ นะมันจับตัวเราไม่ได้

เพราะอะไร จริงๆ ตัวไม่มี เข้าใจไหม สิ่งที่เราเรียกว่าตัว ไม่มีหรอก
นี่เล่นตั้งแต่ยังเล็กๆ นะ เนี่ยแสดงว่าเล่นเป็นธรรมชาติเหมือนกัน
แต่ธรรมชาติแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวหรอก ก็พูดง่ายๆ เจ้าเล่ห์แหละ

อยากเวียนว่ายตายเกิดแบบมีสัมมาทิฐิไปทุกชาติ

ดั่งเทพยดา

ถาม : ถ้าหากต้องการเวียนว่ายตายเกิดไปเรื่อยๆ เราจะต้องปฏิบัติตนอย่างไร ให้มีสัมมาทิฐิไปทุกชาติคะ

มันเป็นไปไม่ได้ เพราะการเวียนว่ายตายเกิดไปเรื่อยๆ

เป็นมิจฉาทิฐิในตัวของตัวเอง

พระพุทธเจ้าเคยตรัสไว้ครั้งหนึ่งว่า ถ้าหากจะเดินทางไป คิดจะเดินทางไปเรื่อยๆ

ท่านพูดอย่างนี้เลยนะ ถ้าคิดจะเดินทางไปเรื่อยๆ เวียนว่ายตายเกิดอยู่เรื่อยๆ

ไม่มีทางที่จะหนีรกได้พ้น

เพราะว่าเงื่อนไขบังคับของสังสารวัฏนะครับ

ในแต่ละครั้งที่เกิดมาคือการลืม ต่อให้อยู่ในชาติเดียวกันก็ลืม

เคยทำอะไรไว้ ลองนึกดูสิ มันจำไม่ได้นะ

แล้วก็เคยเข้าใจ เคยเรียนรู้ หรือว่าเคยดาสว่างอย่างไรรึนะ มันก็ลืมได้

บางคนเรียนรู้เกี่ยวกับพุทธศาสนาไว้เยอะ

แต่ว่าไม่สามารถที่จะเอาตัวรอดจากการทำบาปได้

คงเคยเห็นนะครับ คงเคยใกล้ชิดกับคนที่มีความรู้ดี

บางที่มีศรัทธาดีด้วยซ้ำนะครับ ทางศาสนาเนี่ย

แต่ว่าเอาเข้าจริงก็ปรากฏว่าไปทำผิดทำพลาด

นี่ขนาดในชาติที่มีพุทธศาสนา เจอพระพุทธศาสนานะ ยังพลาดได้

แล้วในชาติที่ไม่เจอ ในชาติที่ลืม ลืมไปหมดแล้ว

ว่าเคยรู้เคยเรียนอะไรมา เคยรู้อะไรมา มันจะไปเหลือหรือ

เพราะฉะนั้นคำตอบบนะครับ

สรุปก็คือไม่มีทางที่คุณจะเป็นสัมมาทิฐิ แล้วก็เวียนว่ายตายเกิดไปเรื่อยๆ

ไม่มีทางที่จะเวียนว่ายตายเกิดไปเรื่อยๆ ด้วยวิธีการเป็นสัมมาทิฐิ

มันต้องเวียนว่ายตายเกิดไปเรื่อยๆ ด้วยวิธีการเป็นมิจฉาทิฐิเท่านั้น

ดั่งตฤณพจน ๕

ดั่งตฤณพจน

ดั่งตฤณพจน Dungtrin's rhapsody

...ที่เกิดตายหลายครั้งมันพลั้งไป
ทั้งชีวิตติดอยู่มีรูปลง
จะโทษใดใครคิดไม่ผิดดอก
มีชีวิตจิตวิญญาณมานานเกิน
ไม่สังเกตเลศนัยใดได้
อันฝันอยากลากเราเศร้าโศกา
จะสั่งฟ้าลาตินให้สิ้นเกิด
คงอับอายขายหน้าประชาชี

ลืมดูใจให้เห็นเป็นเราหลง
พอกซึ้งลงตาจนหนาเกิน
เป็นธรรมหลอกงอกรากไม่ตื่นเซ็น
แต่ต้นเดินเพลินหลงไม่สงกา
เพราะใจง่ายหลงกามตะกลามหา
กินานมาพอแล้วให้แคล้วที่
ซอกำเนิดเกิดตายสุดท้ายนี้
ถ้ายังมีเกิดใหม่ให้เห็นกัน!

ดั่งตฤณ

ภาพโดย นพ.เตชภูมิ เจริญสุข
<http://mantadoctor.multiply.com/>

www.dlitemag.com

กองทุนหุ้นแต่ละกอง แตกต่างกันหรือไม่ และเลือกอย่างไรดี

กรม/กออมสิน

Mr.Messenger

กองทุนหุ้น หรือ กองทุนตราสารทุน (Equity Fund) มีให้เราเลือกในตลาดมากมาย (ในที่นี้ ผมหมายถึง เฉพาะกองทุนหุ้นที่ลงทุนในหลักทรัพย์ที่จดทะเบียนในประเทศไทยเท่านั้นก่อนนะครับ) หากมองแค่ผิวเผิน ก็ดูเหมือนว่า แต่ละกองทุนไม่แตกต่างกัน จะเลือกลงทุนกับกองทุนไหน ก็คงมีค่าเท่ากัน และให้ผลตอบแทนที่ไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อดูผลการดำเนินงานย้อนหลังของกองทุนหุ้นไทยไปซัก ๓ ถึง ๕ ปีขึ้นไป จะพบว่า กองทุนหุ้นไทยที่ทำผลตอบแทนได้สูงสุด กับกองทุนหุ้นไทยที่ทำผลตอบแทนได้ต่ำสุด ให้ผลตอบแทนที่ต่างกันมากกว่าร้อยละ ๒๐ ที่เดียว ดังนั้นการคัดเลือกกองทุนรวมซึ่งจะเป็นพาหนะนำเราไปสู่เป้าหมายทางการเงินนั้น เป็นเรื่องที่ต้องขามไม้ได้ครับ

ขอออกตัวก่อนว่า กองทุนรวมที่ให้ผลตอบแทนสูง ไม่ได้หมายความว่า เป็นกองทุนที่ดีกว่ากองทุนอื่นโดยเปรียบเทียบเสมอไปนะครับ หากติดตามอ่านบทความของผมมาในฉบับก่อนหน้า จะสังเกตเห็นว่า ผลตอบแทนที่สูง มาจากความเสี่ยงที่สูงขึ้นด้วยส่วนหนึ่ง ดังนั้น กองทุนหุ้นที่ผลตอบแทนต่ำ อาจเหมาะสำหรับนักลงทุนที่รับความเสี่ยงได้ต่ำ แต่ท้ายที่สุด กองทุนเหล่านั้นก็ทำให้นักลงทุนบรรลุเป้าหมายทางการเงินได้ เช่นเดียวกัน **สถิติฐาน มีทาง ๔ สาย ให้เราเดิน และทั้ง ๔ สาย ต่างก็พาให้เราเข้าไปรู้เห็นตามความเป็นจริงตามไตรลักษณ์** ดังนั้น ทางของการลงทุน ก็ไม่ได้จำกัดแค่เพียงทางเดียวนะครับ อย่าเถียงกันเพียงเพราะเราถนัดต่างกันเลย

ก่อนจะเลือกกองทุนหุ้นเป็นเราต้องรู้จักก่อนว่า กองทุนหุ้น แบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่

๑. เน้นการบริหารแบบเชิงรุก (Active Management Portfolio) หมายถึง กองทุนหุ้นที่มีนโยบายลงทุนในหลักทรัพย์จดทะเบียน โดยมีเป้าหมายเพื่อสามารถเอาชนะดัชนีอ้างอิง (Benchmark) ให้ได้ โดยดัชนีอ้างอิงนี้ก็คือ ดัชนีตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย หรือที่เราเรียกกันว่า SET Index นั่นเอง
๒. เน้นการบริหารแบบเชิงรับ (Passive Management Portfolio) หมายถึง กองทุนหุ้นที่มีนโยบายการลงทุนในหลักทรัพย์จดทะเบียน โดยมีความเชื่อว่า ไม่มีใครสามารถเอาชนะดัชนีอ้างอิงได้ตลอดไป

ดังนั้น ผลตอบแทนของกองทุนประเภทนี้จะใกล้เคียงกับดัชนีอ้างอิงไปตลอดอายุการลงทุน เรียกได้ว่าแบ่งออกเป็น ๒ แนวคิด ซึ่งต่างกันโดยสิ้นเชิงนะครับ ณ ปัจจุบัน ในแวดวงการลงทุน ก็ยังเถียงกันไม่จบว่าสุดท้ายแล้วกองทุนทั้ง ๒ ประเภท กองทุนไหนดีกว่ากองทุนไหน แต่ผมจะขยาดความให้ว่า นักลงทุนประเภทไหนเหมาะกับการลงทุนแบบใด

กองทุนประเภท Active Management Portfolio (ขอเรียกสั้นๆว่า Active Fund) จะมีผู้จัดการกองทุนคอยคัดเลือกและซื้อหุ้นที่คิดว่าดีในมุมมองของผู้จัดการกองทุนเอง และขายหุ้น เมื่อราคาเริ่มสูง

เกินปัจจัยพื้นฐาน หรือคิดว่าแนวโน้มธุรกิจเปลี่ยนไป ข้อดีของกองทุนประเภท Active Fund ก็คือ นักลงทุนมีโอกาสได้รับผลตอบแทนที่สูงกว่าดัชนีอ้างอิง (และอาจน้อยกว่า หากผู้จัดการกองทุนคัดเลือกหุ้นผิดตัว) สิ่งที่ต้องแลกมากับการมีผู้จัดการกองทุนมาดูแลกองทุนให้ก็คือ กองทุนประเภท Active Fund จะเรียกเก็บค่าธรรมเนียมการจัดการ หรือ Management Fee ที่สูง เพื่อเป็นการจ่ายค่าตอบแทนให้ผู้จัดการกองทุนที่คอยบริหารกองทุนให้เราใจครับ

กองทุนประเภท Passive Management Portfolio (เรียกสั้นๆว่า Index Fund) เป็นกองทุนที่ไม่มีผู้จัดการกองทุนดูแลหรือคัดเลือกหุ้นครับ กองทุน Index Fund จะลงทุนตามสัดส่วนการลงทุนของดัชนีอ้างอิง เพื่อให้ผลการดำเนินงานใกล้เคียงกับดัชนีอ้างอิงมากที่สุด ดังนั้นหาก SET Index วิ่งขึ้น ๑% ก็หมายถึง Index Fund ควรจะขึ้นใกล้เคียงกับ ๑% ด้วยเช่นเดียวกัน ข้อดีของกองทุนประเภทนี้ก็คือ ค่าธรรมเนียมการจัดการต่ำกว่า Active Fund เพราะไม่ต้องมีผู้จัดการกองทุนมาคอยคัดเลือก หรือปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การลงทุน

คำถามคือ ในอดีตที่ผ่านมา Active Fund ดีกว่า Index Fund หรือเปล่า?

คำตอบคือ “ดีกว่า” ในแง่ของผลตอบแทนระยะยาวครับ แต่จะมีสภาพตลาดบางช่วง ที่ Index Fund ให้ผลตอบแทนที่สูงกว่า สาเหตุที่ Active Fund ทำผลการดำเนินงานได้ดีกว่า เป็นเพราะ ปัจจุบันจำนวนหุ้นในดัชนีอ้างอิงของไทย หรือ SET Index จำนวนสูงกว่า ๕๐๐ ตัว ในจำนวนนี้ย่อมประกอบไปด้วยบริษัทที่หลากหลาย แตกต่างกัน และอยู่ในวงจรเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน ตามแต่ความเสี่ยงเฉพาะของตัวบริษัท หรืออุตสาหกรรมนั้นๆ ยกตัวอย่างเช่น หากเป็นบริษัทที่อยู่ในธุรกิจท่องเที่ยว เช่น โรงแรม ก็อาจได้รับผลกระทบจากความไม่สงบในประเทศ หรือปัญหาการเมือง มากกว่าธุรกิจอื่น หรือธุรกิจธนาคาร ได้รับผลประโยชน์จากการขึ้นดอกเบี้ยนโยบายมากกว่าธุรกิจค้าปลีก เป็นต้น ดังนั้น Active Fund ที่สามารถคัดเลือกหุ้นได้ถูกตัว ก็มีโอกาสได้ผลตอบแทนสูงกว่าค่าเฉลี่ย ถ้ามีกรอบนโยบายการคัดเลือกหุ้นที่ดี หรือมีผู้จัดการกองทุนที่เก่ง

แล้วสภาพตลาดแบบไหนที่ Index Fund ให้ผลตอบแทนที่สูงกว่า?

ในช่วงจังหวะที่ตลาดหุ้นเป็นช่วงขาขึ้น เศรษฐกิจดีจริงๆ ซึ่งปกติจะเป็นช่วงเวลาสั้นๆไม่เกิน ๖ เดือน กองทุนประเภท Index Fund จะมีโอกาสชนะกองทุน Active Fund สาเหตุก็เพราะเมื่อเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศดีจริง หมายถึง บริษัทส่วนใหญ่ก็ต้องผลการดำเนินงานดีด้วย เมื่อบริษัทส่วนใหญ่ผลการดำเนินงานดี การคัดเลือกหุ้นจึงแทบไม่มีผลในระยะสั้น เพราะหุ้นเกือบทุกตัวในตลาดวิ่งขึ้นกันหมด แต่สภาพตลาดแบบนี้ มีให้เราเห็นบ่อยๆหรือครับ?

อ่านมาถึงตรงนี้ อาจสรุปได้ว่า ส่วนตัวแล้วผมเลือกกองทุนประเภท Active Fund เพราะผมเชื่อว่า ผู้จัดการกองทุนถือเป็นมูลค่าเพิ่มให้แก่กองทุน และสามารถสร้างความแตกต่างระหว่างกองทุนหุ้นธรรมดา กับกองทุนหุ้นที่ไม่ธรรมดาได้อย่างชัดเจน แต่ก็มีนักลงทุนอีกจำนวนไม่น้อยที่เลือกลงทุนในกองทุน Index Fund เพราะค่าธรรมเนียมต่ำกว่า และการขึ้นลงของราคากองทุนก็แปรผันตรงกับดัชนีอ้างอิง ตรวจสอบได้ง่ายกว่า

เราไม่มานั่งเถียงกันว่า กองทุนไหนดีกว่ากองทุนไหนนะครับ สรรวจที่ใจเราว่า นโยบายการลงทุนแบบใดที่เหมาะสมกับเรา สุดท้ายก็บรรลุเป้าหมายทางการเงินด้วยกัน ใครเหมาะกับการดูกาย ก็ทำ กายานุปัสสนาสติปัฏฐาน ใครเหมาะกับการดูจิต ก็ทำ จิตตานุปัสสนาสติปัฏฐาน สุดท้ายเป้าหมายก็เป้าหมายเดียวกันคือ รู้แจ้งตามความเป็นจริง

เขียนมาตั้งนาน ได้แค่นโยบายการลงทุน คราวหน้ามาดูปัจจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้องครับ

มานมนตรา ฉบับที่ ๑๙

Literature

วรรณกรรมหัวใจ

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

“คุณมัคแกอยู่ในห้องคุณแคว้นานจังเลยนะป้า” เจ้าชัยเปรยขึ้น

“แล้วเอ็งไปสอดรู้เรื่องของเขาได้ยังไงวะ” ป้าแจลล์เอ็ด แต่ใจจริงไข่ว่าไม่อยากจะ

“โธ...ก็ตะกัณดินตรวจรรอบๆ บ้าน เห็นไฟห้องคุณแควยังเปิดอยู่ แถมยังมีเสียงดนตรีดังกรังกรังอยู่ด้วย”

“เฮ้อ คุณแควนี่ก็ช่างกระไร” ผู้ยิ่งใหญ่ประจำบ้านถอนใจเฮือกใหญ่ “ไปเที่ยวไหนก็ไม่ยอมบอก จะกลับเมื่อไหร่ก็ไม่บอก นี่มันเป็นอาทิติดยๆ แล้ว ไม่ส่งสารคุณมัคบ้างเลย แกเป็นห่วงจะตาย”

“ป้าจ๋า ตอนนี่ส่งสารผมก่อนเถอะ” เจ้าชัยบ่นอ่อยๆ

“ส่งสารเอ็งทำไมวะ” เส้าหลักของบ้านดำ

“ตั้งแต่คุณแควไม่อยู่ คุณมัคแกยืมเป็นที่ไหน แถมยังดูว่าเดิมอีกตั้งเท่าตัว”

“กูก็ไม่เคยเห็นคุณมัคเขาดำเอ็งนี่หว่า”

“ยิ่งไม่ดำนี่แหละ น่ากลัวจะตาย แคแถมองผมก็เสียวสันหลังแล้ว ถ้าแถมเดือนธรรมา ก็เหมือนถูกปาด่าไปสิบยี่สิบวันนั่นแหละ”

“ไอ้ชัย” ป้าแจลล์ชี้หน้า เด็กหนุ่มทำคอย่น หัวเราะแหะๆ

“อีกอย่างนะป้า” คราวนี้เจ้าชัยกระซิบกระซาบ “สังเกตมั้ยว่าพอคุณแควไม่อยู่ บ้านมันวังเวงพิกล”

แค่พูดเปรยๆ ป้าแจลล์ก็ขมลุกชู เหลียวหน้ามองซ้ายมองขวา ก่อนบิดหูหลานชายตัวดี

“ไอ้บ้า อย่าพูดสุ่มสี่สุ่มห้าไป เดี่ยวเถอะ”

ถึงจะไม่พูดแต่เจ้าตัวก็รู้ดีถึงความอึดครึ้มที่รายล้อมนอกกำแพงบ้าน โดยเฉพาะตอนกลางคืนซึ่งปกติจะได้ยินเสียงจิ้งหรีดร้อง แต่ทุกวันนี้กลับเงียบสนิท...บ้านทั้งหลังเหมือนเกาะกลางป่าช้า ทุกคนรู้สึกแต่ไม่มีใครกล้าพูด

เอกสารกองใหญ่ตั้งไว้เต็มโต๊ะ มรรคาค่อยใช้สมาธิอย่างมากจึงสามารถทำงานตรงหน้าล่องไปได้ เมื่อเสร็จงานส่วนนี้ เลขาหน้าห้องก็พาประสิทธิ์เข้ามาพร้อมปัญหาในโรงงานอีกร้อยแปด

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ มรรคาค่อยมีโอกาสหายใจ

“มีงานอะไรอีกมั๊ย” เขาถาม ประสิทธิ์มองหน้าเจ้านาย นึกสงสาร แต่ก็ต้องพูด

“ยังเหลืออีกเรื่องครับ”

“ว่ามา”

“ผู้รับเหมาที่เราให้ไปปรับปรุงที่ดินทำโรงงานใหม่ เขาบอกว่า งานส่วนรอบๆ จะเสร็จในอาทิตย์หน้าครับ”

ได้ยินเรื่องนี้ชายหนุ่มแทบอยากอาละวาด แต่ทำได้เพียงใช้นิ้วคลึงขมับเบาๆ

“ถ้าเสร็จแล้วก็พักไว้ก่อน” เขาตอบ

“แล้วสัญญาตามโครงการล่ะครับ” ประสิทธิ์ท้วง

“ผมจะคุยกับผู้ควบคุมเอง” มรรคาพูดแล้วเงยหน้ามองผู้ช่วยด้วยสายตาคมกริบ “หรือคุณอยากให้เราต้องกระเจิงไปอีกray”

ประสิทธิ์ถอนใจอย่างอึดอัด “เราน่าจะลองหาหมอฟันมาปราบนะครับ”

เจ้าตัวต้องกระซิบกระซาบ เพราะเคยโดนฤทธิ์ ‘เจ้าพ่อ’ มาพอแรง

“ผมจัดการได้ ขอเวลาสักหน่อย” มรรคาพยายามทำให้เป็นเรื่องปกติ

“มีอะไรอีกมั้ย” เมื่อคนเป็นนายถามอย่างนี้ ย่อมเป็นการออกปากไล่ ประสิทธิ์จึงเสียงออกมา แต่ก่อนปิดประตูมรรคาได้ส่งตามหลัง “บอกสัญญาณด้วยว่าผมขอพักครึ่งชั่วโมง ไม่ต้องให้ใครเข้ามา”

“ครับ” รับคำพร้อมปิดประตูสนิท

ห้องกว้างเหลือเพียงเสียงเครื่องปรับอากาศครางเบาๆ มรรคาปรับเก้าอี้เอนนอนแล้วหลับตา รู้สึกปวดหัวและเหนื่อยที่สุดเท่าที่เคยเป็นมา

เขาไม่รู้ว่าตนเองเป็นอะไรไป งานที่หนักและน่าปวดหัวกว่านี้ก็ผ่านมาแล้ว แต่ไม่มีครั้งใดที่เหนื่อยหน่ายเท่าครั้งนี้มาก่อน เหมือนใจไม่อยู่กับตัว ไม่รู้วาทนเองทำทุกอย่างเพื่ออะไร

...เมื่อไม่มีปีกแล้ว...

มรรคานอนพักสายตานานเท่าใดไม่อาจรู้ จนกระทั่งมีอาคันตุกะเกินคาดหมายคนหนึ่งมาเยือน... เขาลืมตาและยันกายขึ้น สายตาปะทะกับบุรุษหนึ่งยืนอย่างสง่างาม แต่งกายชุดสีแดงสด ผิวขาวจัด ใบหน้าดงาม ราวกับชะลอเอาความคมเข้มของบุรุษและอ่อนหวานของสตรีเข้าไว้ด้วยกัน

“จ้าว” มรรคาเย็นเยียบไปทั้งร่าง

“จำข้าได้แล้วรี” ริมฝีปากไม่ขยับ แต่กระแสเสียงแจ่มชัดกลางใจ

“มีอะไร” เขาดั่งสติถาม

“ในเมื่อจำข้าได้ ไยถึงไม่อาจจำคำสัตย์ที่ให้ไว้ได้”

มรรคาขยับตัว ถอนใจ ดูจ้าวจะเร่งเร้าคำสัญญาที่เขาไม่อาจจดจำนั้นได้สักที

“ผมต้องปล่อยคุณจากที่คุมขังซะใหม่” เขาถามเพราะจำได้ว่าจ้าวถูกขัง

“ไม่ใช่เพียงแค่นั้น” น้ำเสียงเคียดแค้น ใบหน้าเริ่มแดงระเรื่อ

“ถ้าอย่างนั้น” มรรคาพูดอย่างเหลืออด เขาลุกขึ้นยืนสบตาจ้าวแวหนึ่ง “คุณก็ทวนคำสัญญาที่ผมให้ไว้สักทีสิ ถ้าผมทำได้ เราจะได้หมดภาระกันที”

“ได้” เสียงตอบกึกก้อง “เจ้าจงฟัง”

ใบหน้าแดงระเรื่อของจ้าวกลายเป็นสีขาว...ขาวจนดูซีด...ซีดแล้วกลับใสกระทั่งสามารถแลทะลุได้

"ข้า...ทิดาเทพ" เสียงกังวาน ดังมาสู่ใจมรรคา "ขอให้สัจจะต่อฟ้าดินและเทพเบื้องสูง ณ แดน
สุชาวดี"

"เมื่อใดที่ข้าได้กำเนิดเป็นมนุษย์ และสามารถทวงความหนี้หลังสมบุรณ์ ข้าจะมาปล่อยปีศาจ
'จ้าว' คนนี้ และยอมเข้าต่อสู้หักหาญกับมัน โดยไม่ใช้อำนาจฤทธิ์แห่งเทพแม้สักเพียงกระพิก"

มรรคาตัวชาเห่อ ความร้อนซึ่มซาบทุกรูขุมขน

**"ด้วยสองมือและหนึ่งปัญญาเช่นข้าในวันหน้า หากต้องพ่ายแพ้แก่มัน ข้าก็จะยอม
ติดตามเป็นทาสมันตลอดหนึ่งกับ ไม่ว่ามันจะไปเวียนว่ายตายเกิดอยู่แห่งหนใดก็ตาม"**

คำพูดกังวานชัด ทรงอำนาจ ไม่คล้ายเสียงของจ้าวเจียบหายไป ร่างที่เห็นเด่นชัดขึ้น รอยยิ้ม
เปลี่ยนไป เรือนร่างค่อยๆ แปรสภาพสูงขึ้น จนติดเพดานห้อง กล้ามเป็นมัด ผิวสีน้ำตาลแก่ ใบหน้าบุด
เบี้ยวอัปลักษณ์ เต็มไปด้วยความเหี้ยมโหด

เท่าขนาดปั้นจั่นย่อมๆ เหยียบบนยอดดอกร่างอ่อนแอบอบบาง มรรคาขยับตัวจะเข้าไปหาแต่ไม่
สามารถทำได้ ทั้งร่างเหมือนถูกมัดด้วยเชือกที่มองไม่เห็น ขาทั้งคู่ขยับดิ้นรน แต่ไร้ผล เขาทำได้เพียง
เบิกตามองดูหญิงสาว ที่กำลังดิ้นรนไต่ลู่เท่านั้น

"ทิดาเทพ" ใบหน้าเหี้ยมเกรียม แต่เสียงกลับไพเราะจนชัดหู "ขนาดข้าทวงสัญญาให้แล้ว ก็ยังมี
อาจทำให้เจ้าระลึกถึงอดีตชาติได้ หรือว่าเป็นกลลวงของเจ้า ที่จงใจหลอกข้าแต่แรก"

มรรคาสงบใจพูดซ้ำๆ

"เอาเถอะ ปล่อยกะพ้อไปก่อน แล้วฉันจะทำตามสัญญานั้นเอง" หญิงสาวไต่ลู่เท่านั้นคือกะพ้อ

"ปล่อยนั่นมันเป็นเรื่องง่ายตายนักรบสำหรับข้า" ถ้าไม่เห็นหน้า ทุกคนต้องคิดว่าผู้พูดเป็นบุรุษรูป
งาม ใจงามคนหนึ่งทีเดียว "แต่การที่เจ้าจะปล่อยข้าจากที่คุมขังสิ มันแสนยากเชียว" แววดาปีศาจจ้าว
ฉายความกลับลอก "ไหนเจ้าลองบอกข้าที่สิว่ากฤตยามนต์ใด ที่เจ้าใช้ผนึกวิญญาณข้า และทำอย่างไร
เจ้าจึงจะปล่อยข้าได้"

มรรคาอึ้ง...ใช่...เขาไม่รู้...ไม่รู้เรื่องพวกนี้เลยแม้แต่หน่อย คนที่ขังจ้าวคือทิดาเทพ และคนเดียวที่
รู้วิธีปล่อยมันก็คือทิดาเทพ

"ฉันไม่รู้" ชายหนุ่มตอบในที่สุด ทรวดตัวบนเก้าอี้อย่างอ่อนแรง "บอกที่สิว่าแกมาที่นี่ทำไม"

เวลานี้ไม่มีความหวาดกลัวใดเหลืออยู่อีกแล้ว

"นอกจากมาเพื่อทวงสัญญาของเจ้า ข้าก็ต้องการบอกว่าวิญญาณอีกะพ้ออยู่กับข้า ตราบใดที่เจ้า
ยังไม่อาจคืนความทรงจำและยังไม่ไปปล่อยข้า อีกะพ้อจะโดนทรมานทุกวัน...ให้มันเจ็บปวดยิ่งกว่าจม
อยู่ในรก"

มรรคาเกร็งมือจับขอบโต๊ะแน่น แววดาปวดร้าว

"ดูสิว่าเจ้าจะทนให้หญิงที่รักและรักดีต่อเจ้ายิ่งชีวิต ต้องทนทุกข์ทรมานได้นานแค่ไหน"

"ไม่" ชายหนุ่มพูดอย่างเจ็บปวด "ถ้าอยากทำร้ายใครละก็ ทำฉันสิ ทำไมต้องทำให้คนอื่นเขา
เดือดร้อนด้วย"

มรรคาอยากพูดจาขอร้อง วิงวอนต่อจ้าว...แต่ก็ไร้ประโยชน์ ร่างของมันเลื่อนหายอย่างช้าๆ ราว
กับเหยียหยัน เน้นนานกว่าชายหนุ่มทั้งร่างบนเก้าอี้อย่างหมดแรง ความเหนื่อยใจโถมทับดังพายุคลื่น เรื่อง
ของปึกแก้ว เรื่องของกะพ้อ ทำให้สมองเขาตึบตัน จนหนทาง

...คิดไม่ออกก็เลิกคิด...สติเขาร้องบอก มรรคาวางความสับสนลง ชั่วขณะที่ใจผ่อนคลาย
ใบหน้าหนึ่งผุดขึ้นมาในหัวสมอง

...หลวงพ่...

เขารู้แล้วว่าใครจะช่วยคลายปัญหาให้เขาได้...

"บอกเลิกนัดของผมทุกนัดจนถึงพรุ่งนี้ ใครมีเรื่องด่วนให้ปรึกษาประสิทธิ์ ตอนบ่ายพรุ่งนี้ ผมจะ
เข้ามาทำงาน"

มรรคาสั่งกับเลขาน้ำห้อง ก่อนจะวิ่งรถออกจากกรุงเทพฯ ใจจดจ่อถึงที่วัดแล้ว...

**วัดยังคงสงบร่มเย็นแจ่มใสเคยเป็นมา ตะวันโรยแสงลับทิวไม้ ท้องฟ้าสีครามจัด พระ
ทยอยขึ้นศาลาเพื่อรวมสวดมนต์ทำวัตรเย็น มรรคাজอดรถไว้นอกวัด แล้วเดินเข้าไปหาพระภิกษุ
ที่เพิ่งเดินมาถึงดินบันไดศาลา**

"ผมมาพบหลวงพ่เจ้าอาวาสครับ ไม่ทราบที่ท่านอยู่หรือเปล่า" ชายหนุ่มคุกเข่าลงถาม

"ท่านไปร่วมงานศพท่านอาจารย์...พรุ่งนี้คงกลับ"

ใจมรรคาล่นลงไปอยู่ปลายเท้า เรื่องหนักอกที่ต้องการมาระบายกับท่านเป็นอันว่าไม่สำเร็จ

"มาจากไหนละโยม" เสียงถามค่อนข้างเบา

"กรุงเทพฯ ครับ" เขาตอบโดยใจยังโหวงๆ

"ไกลเหมือนกันนะ ขับรถกลับตอนนี้มันจะไหวหรือ เพิ่งมาถึง"

เขาคิดถึงปัญหานี้อยู่เหมือนกัน แรกทีเดียวตั้งใจมาขออาศัยนอนวัดสักคืน ได้พูดคุยกับหลวงพ่
พรุ่งนี้ถึงกลับกรุงเทพฯ แต่เมื่อหลวงพ่ไม่อยู่แผนการเขาคงต้องล้ม

"อย่าเพิ่งรีบกลับเลย พรุ่งนี้หลวงพ่ท่านก็มาแล้ว จะนอนที่วัดนี้ก็ได้นะ ไม่มีใครเขาวา่หรือ"

ภิกษุผู้อารีพูดราวเข้าไปอยู่กลางใจเขา

"ครับ ถ้าฉันผมเห็นจะต้องขอบกวน" มรรคาคัดสินใจในที่สุด

**ดึกสงัด...บนศาลาวัดเจียบสงบ แสงจันทร์สาดส่องลงมาแลเห็นเสาแต่ละต้นเป็นเงา
ตะคุ่ม สายลมโบกโบยพัดมุ้งสีขาวริมศาลาให้ปลิวเป็นระลอก ยอดไม้เอนไหวตัวซู่ซ่า จักจั่น
แมลงราตรีเจียบบเสียงนานแล้ว**

มรรคาปุเสือนอนอยู่ในมุ้ง มีหมอนหนุนหัวเพียงใบเดียว อากาศกำลังสบายไม่หนาวไม่ร้อน เขา
ควรจะหลับนานแล้ว แต่นัยน์ตากลับลืมหูลงมองลูกกระเบียดไปยังความมืดเบื้องนอก ใจไม่ยอมหลับ
ต่อให้หลับตาจะมีประโยชน์อะไร

เขาไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปเท่าใด กระทั่งสายตาปะทะกับร่างขาวๆ เดินไหวๆ อยู่เบื้องล่าง จังหวะการ
เดินช้าๆ สม่่าเสมอ และจุดหมายอยู่ที่ศาลาแห่งนี้

มรรคามองตามจนร่างในชุดขาวนั้น ขึ้นมาบนศาลา คุกเข่าที่หน้าพระประธาน นำแปลกที่เขา
ไม่ได้ยินเสียงไม้กระดานลั่น ไม่ได้ยินกระแทกเสียงฝีเท้า

เทียนจุดสว่าง ตามด้วยรูป ขั้ววินาทีนั้น ชายหนุ่มได้กลิ่นธูปหอมจางใจขึ้นมาทันควัน...กลิ่นมา
ก่อนปลายธูปจะโดนเปลวเทียนด้วยซ้ำ

ปักธูปใส่กระถางเรียบร้อย จึงค่อยกราบพระด้วยกิริยางดงาม จากแสงเทียนวันแวม มรรคาพอมองออกจากร่างในชุดขาวนั้นเป็นผู้หญิง...อาจเป็นแม่ชี แต่เส้นผมสีดำขลับที่เกล้าเป็นมวยเรียบ ช่างคุ้นตาเขาเหลือเกิน

นิงส์ักพัก ก่อนจะมีเสียงสวดมนต์ดังกังวานขึ้น มรรคาชนลูกชุดตลอดร่าง กระแสเสียงแห่งการสาธยายพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ และพระสังฆคุณ ดึงจิตเขาให้สู่ความสงบ ขาบขาน เสียงนี้กระตุ้นความทรงจำ

ครั้งที่มากับพันเกลียว เขาพบแม่ชีที่มีลักษณะเช่นนี้คนหนึ่ง และตอนที่มาครั้งแรก ปีกแก้วก็บอกว่าพบแม่ชีเช่นกัน ตอนนั้นหลวงพ่อกำลังขี้อ้อออกมา ชายหนุ่มครุ่นคิดอยู่ไม่นาน ชื่อนั้นก็เด่นชัดกลางใจ

...แม่ขาวจัน...

๑๕

เสียงสวดมนต์เจียบบหายนานแล้ว แม่ขาวจันยังนั่งพับเพียบอยู่ที่เดิม อะไรบางอย่างกระตุ้นให้มรรคาเลิกขมวดมุ่นแล้วคลานออกมา เขาไม่แน่ใจว่าเป็นการเหมาะสมหรือไม่ แต่อย่างไรเขาก็รู้สึกว่ แม่ชีกำลังรอเขา...

พันกระดานดั่งเอี้ยดอาดทั้งที่เขาพยายามคลานให้เบาที่สุด จนเกือบถึงหน้าพระประธาน เขาก็หยุด และทรุดตัวนั่งพับเพียบเบื้องหลังแม่ขาวจันในระยะสมควร

เจียบกัณอยู่นาน มรรคามองเพียงไหล่เล็กๆ ที่ถูกคลุมด้วยผ้าสีขาวสะอาดกับกรอบเส้นผมที่ถูกแสงเทียนจับเป็นเงามลึงเมสียง

“อยากฟังนิทานสักเรื่องไหม” เสียงจากเบื้องหน้าดังขึ้นโดยเจ้าตัวมิได้หันมา

“ครับ”

“นานมาแล้ว...” เป็นการเริ่มต้นที่ไม่ผิดจากนิทานทั่วไป “วิญญาณดวงหนึ่งเร่รอนมาแสนไกล ไม่อาจคาดกำหนดวันเวลาได้”

“ในอดีต วิญญาณดวงนี้เคยเป็นใครครับ”

เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดจึงตั้งคำถามนี้

“วิญญาณดวงนี้เคยเป็นหญิงงามอันดับหนึ่ง แห่งนครที่ยิ่งใหญ่ในอดีต” เสียงเล่าแผ่วเบา คล้ายเป็นการย้อนทวนวันวานที่ล่วงผ่านมาแสนนาน “ชีวิตของนางอยู่ท่ามกลางแสงสีอันแพรวพราว...ชายหนุ่มมากมายต่างหมายปองแต่นางก็มีได้ตกลงปลงใจกับใคร...จนกระทั่ง...” คำพูดสะดุดชั่วคราว ก่อนจะไหลเลื่อนราวสายน้ำในธารใส

"วันหนึ่งนางไปซักผ้าอยู่ริมแม่น้ำร่วมกับเพื่อนสาวกลุ่มใหญ่ แล้วจู่ๆ ไฟที่ใส่สะอาดกลับไหม้หมด หมูเมฆดำที่มีรูมาจากที่ใด ต่างกรูเข้าปิดบังแผ่นฟ้า และฝนก็เทกระหน่ำโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

"ทุกคนหาที่หลบฝนกันกระเจิดกระเจิง นางหลบเข้าไปใต้ชายคาบ้านใกล้ๆ ที่นั่นมีม้าและชายหนุ่มคนหนึ่งอาศัยอยู่ก่อนแล้ว...เมื่อนางเข้าไปหลบฝน ชายผู้นั้นจ้องมองนางอย่างตะลึงลาน จนครู่ใหญ่ เขาจึงค่อยๆ ล้วงผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อมายื่นให้ นางมองเขาอยู่เนิ่นนาน ไม่กล้ารับ...แต่แววตาอ่อนโยน สัตว์ชื่อ จริใจของเขารวมกับใบหน้าคร่ำครมสมชาย และคำพูดซื่อๆ เปี่ยมไม่ตรงดงาม ทำให้นาง ตัดสินใจรับผ้าผืนนั้นมา...เวลานั้นในใจนาง เทากับเอื้อมรับน้ำใจจากเขาแล้ว...

"ความรักของนางน่าจะราบรื่น ไม่มีอุปสรรคใดแผ้วพาน ถ้าหากว่าชายหนุ่มผู้นั้นจะไม่ไขว่คว้าของอีกนครหนึ่งและนครนั้นกำลังคิดก่อสงครามกับมาตุภูมิของนาง"

คำพูดขาดช่วง น้ำเสียงมีกังวานสะท้อนน้อยๆ

"สงครามเกิดขึ้นและเมืองของนางเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ยับเยิน นางถูกจับเป็นเชลย เกือบจะถูกศัตรู ร่ายยาพิษเสียแล้ว ถ้าหากว่า เขาไม่มาพบเสียก่อน

"ด้วยศักดิ์แห่งแม่ทัพ ใครเล่าจะไม่เกรงกลัว...เขาช่วยนางจากทหารใจทรามและรับนางเข้าไป อยู่จวนแม่ทัพแทบจะยกย่องนางเป็นเมียเอก ถ้าไม่ติดว่านางคือเชลยศึก...แต่ถึงกระนั้นเขาก็ทุ่มเททุกอย่างให้นาง ทั้งทรัพย์สิน ความรัก ความรักดี ไม่ยอมมีหญิงอื่น และไม่กล้าแตะต้องนาง จนกว่านางจะ รักเขา

"น่าเสียดายที่นางใจแข็งนัก...ก็ใครเล่าจะรักคนที่ทำลายบ้านเมืองตนจนย่อยยับได้ ตลอดเวลา นางไม่เคยไยดีเขา ไม่เคยกระตือรือร้นให้ ไม่ว่าเขาจะทุ่มเทต่อนางปานใด หน้าช้ำนางยังสมคบกับพวก เชลยศึกกระด้างแม่ทัพวางแผนก่อกบฏชิงเมืองคืน...อนิจจาแผนการกลับล้มเหลว ถูกจับได้ ทุกคนถูก ประหารสิ้น...ยกเว้นนาง

"นางรอดตายเพราะเขายินยอมสละชีวิตแทน...วินาทีนั้นเอง ที่นางรู้ว่าได้รักเขาจนเต็มหัวใจ...รัก มาแสนนานตั้งแต่แรกที่ได้รับผ้าเช็ดหน้าผืนนั้น...เมื่อเขาตาย นางจึงขอตายตามเขา และก่อนตาย นางตั้ง จิตอธิษฐาน ขอติดตามเขาไปทุกชาติภพ จะรักเขาไม่มีวันเสื่อมคลาย ไม่ว่าจะมีชีวิตชาติไหน หรือเป็น อะไร จะขอติดตามรับใช้เขา ดุจทาสผู้ซื่อสัตย์ เพื่อตอบแทนความรักที่เขาให้มา... 'ความรัก' ที่ไม่เคยได้ ความไยดีจากนางเลย"

เรื่องราวหยุดชะงัก ความเงิบซึมซาบเข้าไปทุกอณูความมืด

"พอนางตาย วิญญาณก็ล่องลอยติดตามเขาไปทั่ว...แต่รัฐสงครามกว้างใหญ่เพียงใด เขาอาจเกิด เป็นเทพ พรหม มนุษย์ หรือกระทั่งตกในอบายภูมิทั้งสี่ ไม่มีผู้ใดทราบ นางก็ไม่ทราบ จึงได้แต่ติดตาม อย่างไร้จุดหมาย ไม่เคยรู้ว่า เวลาล่วงผ่านนานเท่าใด นางต้องทนทุกข์ ไร้หนทาง เดียวดาย ท่ามกลางผู้ที่ เร่รอน เกิดตาย...

"จนกระทั่งนางได้พบเณรูปหนึ่ง...กระแสน้ำวนอุโมงโยงโยนนางไว้กับเณรูปนั้น นางติดตามเณร ไปตลอด ไม่ว่าเขาจะไป ชุตงค์ คอยมองดูเณรปฏิบัติธรรมวัตรจากครุบาอาจารย์ด้วยความเลื่อมใส แล้ว จู่ๆ นางก็รู้ว่า เณรผู้นั้นคือเขา...แต่ทั้งนางและตัวเณรเอง ยังไม่สามารถติดต่อกันได้ รอจนเณรกลายเป็น พระ ปฏิบัติธรรมด้วยความเพียรเข้มข้น จนบังเกิดผลตามลำดับ...ในที่สุดภิกษุหนุ่มในขณะนั้น ก็ทราบว่ นางเป็นใคร ติดตามท่านมาตลอดเวลาเพื่ออะไร...

“ท่านกล่าวโอฬาสกรรมแก่นาง และใช้เวลาหนึ่งคืนเพื่อเทศนาโปรดนางให้ขึ้นไปสู่ภพภูมิที่สูงขึ้น
นางซึมซับธรรมะจากท่านจนเกิดปีติ มีศรัทธาแรงกล้าจึงปวารณาติดตาม ถือศีล ปฏิบัติธรรมกับท่าน
จนกระทั่งถึงทุกวันนี้”

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๔

ชวนคิดชวนรู้

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๒๔ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้กับคำศัพท์เกี่ยวกับ
มหาปริจาค ๕ หรือการสละอย่างใหญ่ของพระโพธิสัตว์ตามที่อรรถกถาแสดงไว้มี ๕ อย่าง
และมีจฉวนิชชา คือการค้าขายไม่ชอบธรรม, การค้าขายที่ผิดศีลธรรม
เป็นการค้าขายที่อุบาสกไม่ควรทำ มี ๕ อย่างกันนะคะ
ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้คะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๕๓

ผู้โชคดีจะได้รับ **ดีวีดีการบรรยายของคุณดังตฤณ** จำนวน ๑๐ รางวัลค่ะ ^_^/

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

ชีวิตปริจาค ธนปริจาค อังคปริจาค ทารปริจาค บุตรปริจาค

สัตตวณิชชา มังสวณิชชา สัตตวณิชชา มัชชวณิชชา วิสวณิชชา

๑. สละทรัพย์สมบัติเป็นทาน
๒. สละอวัยวะเป็นทาน
๓. สละชีวิตเป็นทาน
๔. สละลูกเป็นทาน
๕. สละเมียเป็นทาน
๖. คำอาวธ
๗. คำมณุษย์
๘. คำสัตว์สำหรับฆ่าเป็นอาหาร
๙. คำของเมา
๑๐. คำยาพิษ

เฉลยของฉบับที่แล้ว

- ญาณที่นับเข้าในวิปัสสนาหรือญาณที่จัดเป็นวิปัสสนามี ๙ อย่าง.....วิปัสสนาญาณ
- ญาณตามเห็นความเกิดและความดับแห่งนามรูป.....อุทยัพพยานุปัสสนาญาณ
- ญาณตามเห็นจำเพาะความดับเด่นขึ้นมา.....กังคานุปัสสนาญาณ
- ญาณอันมองเห็นสังขารปรากฏเป็นของน่ากลัว.....ภยตูปัญฐานญาณ
- ญาณค่านึงเห็นโทษ.....อาทีนวานุปัสสนาญาณ
- ญาณค่านึงเห็นด้วยความหน่าย.....นิพพิทานุปัสสนาญาณ

- ญาณหยั่งรู้อันให้ใครจะพ้นไปเสีย.....มัจจิตกัมมตาญาณ
- ญาณอันพิจารณาทบทวนเพื่อจะหาทาง.....ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ
- ญาณอันเป็นไปโดยความเป็นกลางต่อสังขาร.....สังขารupekhaญาณ
- ญาณเป็นไปโดยควรแก่การหยั่งรู้ริยสัจจ์.....สัจจานุโลมิกญาณ

รายชื่อผู้โชคที่ได้รับหนังสือผิดที่ไม่รู้ของคุณดังตฤณคะ

- คุณวิศาลพล กรุงเทพฯ
- คุณจุฑามาศ กรุงเทพฯ
- คุณศศิธร กรุงเทพฯ
- คุณวัฒน์พงษ์ จ.ระยอง
- คุณจิรวัดน์ กรุงเทพฯ
- คุณวัชรภรณ์ จ.นครราชสีมา
- คุณฐานิตา จ.นครปฐม
- คุณพิมพ์วรรณ จ.นนทบุรี
- คุณสมนึก กรุงเทพฯ
- คุณวรรณันท์ กรุงเทพฯ

ขอแสดงความยินดีด้วยคะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยคะ _/_ *^_^*